

Arrest

nr. 347 033 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. JABLONSKA
Grotestraat 122
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 7 mei 2026 en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 7 mei 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. JABLONSKA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2026 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten Aan de Heer(1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene is in het bezit van een geldige Griekse verblijfskaart en een Grieks reisdocument.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 02.10.2025 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Overwegend dat er ernstige schuldaanwijzingen tegen de betrokkene bestaan, voortspruitende uit de gegevens van het dossier, zoals onder andere de vaststellingen van de verbalisanten, waaronder het aantreffen van ongeveer 11 kilogram cannabis, verspreid over 2 vuilniszakken in het voertuig waarin betrokkene werd aangetroffen en de eigen verklaring van betrokkene. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht ingevuld op 7 oktober 2025 en in zijn interview afgenomen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 oktober 2025 dat hij sinds 3 maanden in België zou verblijven, komende vanuit Griekenland met zijn Blue Passport, om hier te komen werken; dat hij geen duurzame relatie, geen familie en geen minderjarige kinderen zou hebben in België; dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden belemmeren om terug te keren naar Griekenland of Turkije; dat hij akkoord gaat met een terugkeer. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 02.10.2025 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Overwegend dat er ernstige schuldaanwijzingen tegen de betrokkene bestaan, voortspruitende uit de gegevens van het dossier, zoals onder andere de vaststellingen van de verbalisanten, waaronder het aantreffen van ongeveer 11 kilogram cannabis, verspreid over 2 vuilniszakken in het voertuig waarin betrokkene werd aangetroffen en de eigen verklaring van betrokkene. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele

druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht ingevuld op 7 oktober 2025 en in zijn interview afgenomen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 oktober 2025 dat hij sinds 3 maanden in België zou verblijven, komende vanuit Griekenland met zijn Blue Passport, om hier te komen werken; dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden belemmeren om terug te keren naar Griekenland of Turkije; dat hij akkoord gaat met een terugkeer. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 3 EVRM aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 02.10.2025 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Overwegend dat er ernstige schuldaanwijzingen tegen de betrokkene bestaan, voortspruitende uit de gegevens van het dossier, zoals onder andere de vaststellingen van de verbalisanten, waaronder het aantreffen van ongeveer 11 kilogram cannabis, verspreid over 2 vuilniszakken in het voertuig waarin betrokkene werd aangetroffen en de eigen verklaring van betrokkene. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht.

De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Griekenland. Mocht de overname door Griekenland niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, G. V., adviseur-generaal, gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Hasselt om betrokkene vanaf 07.05.2026 te doen opsluiten, in de gevangenis te Hasselt (...)."

1.2. Op 7 mei 2026 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer (1):

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2). Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.05.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 02.10.2025 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Overwegend dat er ernstige schuldaanwijzingen tegen de betrokkene bestaan, voortspruitende uit de gegevens van het dossier, zoals onder andere de vaststellingen van de verbalisanten, waaronder het aantreffen van ongeveer 11 kilogram cannabis, verspreid over 2 vuilniszakken in het voertuig waarin betrokkene werd aangetroffen en de eigen verklaring van betrokkene. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht ingevuld op 7 oktober 2025 en in zijn interview afgenomen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 oktober 2025 dat hij sinds 3 maanden in België zou verblijven, komende vanuit Griekenland met zijn Blue Passport, om hier te komen werken; dat hij geen duurzame relatie, geen familie en geen minderjarige kinderen zou hebben in België; dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden belemmeren om terug te keren naar Griekenland of Turkije; dat hij akkoord gaat met een terugkeer. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op

verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

2.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit de voormelde bepaling kan niet afgeleid worden dat een vreemdeling de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd. Deze procedure is voorbehouden voor gevallen waarin er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Het Grondwettelijk Hof heeft eveneens aangenomen dat een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een inreisverbod niet mogelijk is:

“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is” (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

Het beroep, gericht tegen het inreisverbod, is; zoals ook opgemerkt door de verwerende partij in de nota met opmerkingen, onontvankelijk.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekende partij aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.3.1. Verzoekende partij zet volgende middelen uiteen in het verzoekschrift:

"2. Eerste middel: aangaande het bevel tot verlaten grondgebied

2.1 Het middel

1.

Het eerste middel wordt genomen uit de schending van artikel 7 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en artikelen 2 en 3 formele motiveringswet.

Doordat de totstandkoming van en de redenering achter de bestreden beslissing doet blijken dat verweerster geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de schending van de grondrechten van verzoeker.

Doordat verweerster zich beperkt tot stijlformules.

2.2 Toelichting bij het middel

2.2.1 Algemeen juridisch kader

2.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

'Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

Het essentieel is dat de eerbiediging van hogere rechtsnormen, in casu de rechten en vrijheden gewaarborgd in het EVRM, worden verzekerd. Enige gebonden of discretionaire bevoegdheid in hoofde van Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) bij de afgifte van een verwijderingsbeslissing doet aan deze verplichting geen afbreuk. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet legt aldus de voorwaarde op dat DVZ een bevel kan geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan dient te worden vastgesteld dat DVZ, alvorens een bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen internationale verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. In die zin mag er geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM.()

Concreet: uit de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid een controle heeft uitgevoerd van de fundamentele rechten, voorafgaand aan de goedkeuring van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De wet verplicht de DVZ, de instantie die de beslissing tot uitwijzing en opsluiting heeft genomen, om grondig te motiveren waarom er een vluchtrisico bestaat en waarom geen andere maatregelen mogelijk zijn. Uit het dossier moet blijken dat er elementen voorhanden zijn die een vluchtrisico aantonen of elementen waaruit zou blijken dat verzoeker de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure zou ontwijken of belemmeren.()

De administratieve opsluiting van een vreemdeling met het oog op zijn verwijdering is slechts gerechtvaardigd indien andere, minder dwingende maatregelen niet kunnen worden toegepast. In het kader

van het besluitvormingsproces moet de vreemdeling de kans krijgen om zijn standpunt nuttig en effectief te laten gelden met betrekking tot mogelijke alternatieven voor zijn administratieve opsluiting. Het in aanmerking nemen van deze alternatieven moet blijken uit de motivering van de beslissing die de administratieve opsluiting steunt.()

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de richtlijn, waarvan de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet restrictief worden uitgelegd. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. ()

De maatregelen van openbare orde moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene.() Bovendien moet de overheid nagaan of het gedrag van de verzoeker heden nog een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.() Het Hof van Justitie bevestigt deze zienswijze in haar arrest Tsakouridis (C-145/09, punt 48).

3.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

'Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.'

Uit de rechtspraak van de Raad van State() volgt dat:

'De aanneming van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet impliceert niet alleen de vaststelling door de administratieve overheid van een situatie om daar rechtsgevolgen uit af te leiden. De overheid moet er ook op toezien dat de grondrechten van de betrokken persoon worden geëerbiedigd, zoals voorgeschreven door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verplichting van uitdrukkelijke motivering van een bestuurshandeling vereist dat de feitelijke en juridische redenen die eraan ten grondslag liggen worden uiteengezet. Aangezien de overheid bij het aannemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name moet toezien op de eerbiediging van de grondrechten van de vreemdeling, dient ze dus uit te leggen hoe ze aan de vereisten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft voldaan met name rekening houdend met het gezins- en familieleven van de betrokken persoon. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een eigen juridische draagwijdte, die verschilt van die van niet-ontvankelijkheid van verblijf. Dit bevel moet het voorwerp zijn van een specifieke motivering.' (eigen onderlijning)

Deze zienswijze wordt bevestigd in de rechtspraak van Uw Raad.()

Uit deze rechtspraak volgt dat er bij het nemen van een beslissing die tot gevolg heeft dat personen het grondgebied moeten verlaten aan de overheid een bijzondere motiveringsverplichting wordt opgelegd.

Zij dient in haar motivering aan te tonen dat de grondrechten van de betrokken personen niet in het gedrang komen.

4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat een overheid de beslissingen op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dit wil zeggen dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die bovendien met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken.

Uiteindelijk is het dus de bedoeling dat zij met kennis van zaken kan beslissen.()

Volgens de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven bestaan. Deze moeten dus steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en die door het bestuur met zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De overheid moet de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen.

Het materiële motiveringsbeginsel is geschonden als de beslissing steunt op onbestaande, onvoldoende of onzorgvuldig bewezen feiten.(13)

De artikelen 2 en 3 formele motiveringswet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden en dat deze motivering de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt die aan de grondslag van de beslissing liggen. De motivering moet afdoende zijn.

2.2.2 Toepassing in casu

5.

Verweerster gaat in de bestreden beslissing volledig voorbij aan het feit dat verzoeker op grond van diens verblijfsrecht in Griekenland zich mag verplaatsen naar andere landen in de Schengenzone. Verzoeker heeft gebruikgemaakt van dit recht en heeft redelijke stappen ondernomen om diens verblijf in België te regulariseren op basis van tewerkstelling (cf. supra).

Hierover wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

Dit kan geenszins worden beschouwd als een afdoende motivering of zorgvuldig handelen van DVZ.

6.

Zoals hoger reeds benoemd is verzoeker in afwachting van de het verdere verloop van diens strafprocedure. De eerste zitting ten gronde zal - behoudens elementen buiten de wil om van verzoeker - plaatsvinden op 28.05.2026.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de door verzoeker betaalde borgsom en het feit dat er geen eindvonnis voorhanden is.

Verweester beperkt zich tot stijlformules en verwijzingen naar wetgeving, zonder deze evenwel concreet toe te passen op de huidige omstandigheden van verzoeker. Het is aan verweester om het huidige gevaar voor de openbare orde te onderzoeken en omstandig te motiveren op welke wijze er een gevaar zou zijn voor de openbare orde. Door louter te verwijzen naar bestaande rechtspraak, wetgeving en het strafdossier, voldoet verweerder niet aan deze verplichting. ()

Indien verzoeker werkelijk een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken, zou hij geen positief advies ontvangen hebben aangaande de mogelijkheid op elektronisch toezicht tijdens het strafonderzoek. Evenmin zou verzoeker de mogelijkheid hebben gekregen om diens proces af te wachten in vrijheid, na het voldoen van de opgelegde borgsom.

Dit geldt bovendien evenzeer voor het zagezegde 'risico op onttrekking'. Een rechtbank zou immers nooit een borgsom toestaan indien zij van oordeel is dat de betrokkene zich zal onttrekken aan het gerecht.

Er kan dan ook niet anders dan vastgesteld worden dat er heden geen acute en reële bedreiging is van de openbare orde of onttrekkingsgevaar. Verzoeker vormt geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Bovendien beschikken verzoekende partijen niet over het administratief dossier – hoewel zij wel tijdig om inzage hebben verzocht, zodat zij tijdens het opmaken van dit verzoekschrift niet in de mogelijkheid verkeren om het tegendeel vast te stellen. Gelet op het feit dat verzoeker niet beschikt over het administratief dossier, kan hij ook niet vaststellen of de aan het bevel voorafgaande toets voldoet aan de verplichtingen die volgen uit hoger geciteerde wetgeving, rechtspraak en algemene beginselen van behoorlijk bestuur. (Stuk 7)

7.

Uit de miskenning van de situatie verzoeker kan niet anders dan afgeleid worden dat verweester onzorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een zorgvuldig handelend overheid dient rekening te houden met de gevolgen die een verwijdering heeft op de strafprocedure.

Nergens blijkt uit dat er een zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden naar de impact van de verwijdering op de strafprocedure en de betaalde borgsom.

Zoals reeds eerder gesteld, verzoeker kan verzoeker het tegendeel niet vaststellen in het administratief dossier aangezien hij hier niet tijdig over beschikte.

7.

De motivering is zeer summier, weliswaar onbestaand. Verweester beperkt zich in haar motivering tot een stijlformules.

Bovendien baseert verweester zich op elementen uit een gehoor van meer dan 7 maanden geleden. Inmiddels heeft verzoeker weldegelijk belemmeringen die hem verhinderen om akkoord te gaan met een terugkeer: de strafprocedure, de kans op werk en de banden die hij heeft opgebouwd met zijn familie in België.

De motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan geenszins worden beschouwd als een afdoende motivering.

Zoals reeds eerder gesteld, verzoekende partijen konden het tegendeel niet vaststellen in het administratief dossier aangezien zij hier niet tijdig over beschikten.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

8.

Voor wat betreft de aanhouding, verzoeker verwijst naar hetgeen reeds uiteen werd gezet. Verweester beperkt zich tot een herhaling van de eerder opgeworpen 'redenen'.

De beoordeling of minder ingrijpende maatregelen hadden kunnen volstaan is niet afdoende. Zij beperkt zich tot een loutere herhaling van de 'redenen' die aanleiding hebben gegeven tot het bevel verlaten grondgebied.

Bijgevolg is ook deze beslissing onzorgvuldig tot stand gekomen en voldoet zij niet aan de motiveringsverplichtingen.

9.

Het eerste middel is ontvankelijk en gegrond.

3. Tweede middel: aangaande het inreisverbod

2.3 Het middel

1.

Het tweede middel wordt genomen uit de schending van 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en artikelen 2 en 3 formele motiveringswet.

Doordat de totstandkoming van en de redenering achter de bestreden beslissing doet blijken dat verweerster geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de schending van de grondrechten van verzoeker. Doordat verweerster zich beperkt tot stijlformules.

- 2.4 Toelichting bij het middel
- 2.4.1 Algemeen juridisch kader

2.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

‘§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen 3[bedreiging]3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]1.’

Recent vernietigde Uw Raad nog een beslissing van DVZ om een inreisverbod af te geven en veroordeelde Uw Raad in hetzelfde arrest de praktijk van DVZ volgens welke de vermelding van de draagwijdte van een inreisverbod op de beslissing tot terugkeer onduidelijk is ("een verbod om België binnen te komen strekt zich uit tot het volledige Schengengebied, behalve indien de betrokkene beschikt over een geldige verblijfstitel in een andere lidstaat, in welk geval het inreisverbod wordt beperkt tot het Belgische grondgebied"). Dergelijke onduidelijke vermelding druist in tegen de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de administratieve overheid, die DVZ ertoe verplicht om de territoriale draagwijdte van een inreisverbod duidelijk te vermelden in de beslissing tot verwijdering.)(16)

3.

Voor wat betreft de algemene beginselen van behoorlijk bestuur verwijst verzoeker naar hetgeen reeds uiteen werd gezet bij het eerste middel.

- 2.4.2 Toepassing in casu

4.

Verweerster stelt in haar beslissing dat:

Zoals ook blijkt uit de hoger geciteerde rechtspraak van Uw Raad kan dergelijke formulering niet volstaan.

Verzoeker herhaalt dan ook diens standpunt dat verweerster zich beperkt tot stijlformules in haar motivering.

De draagwijdte van het inreisverbod is niet duidelijk. Er is niet voldaan aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

5.

Meer zelfs, de bestreden beslissing bevat geen motivering waarom verzoeker geen mogelijkheid wordt gegeven tot vrijwillige terugkeer.

Verzoeker herhaalt dan ook diens standpunt dat verweerster zich beperkt tot stijlformules in haar motivering. De motivering is niet afdoende.

Bovendien herhaalt verweerster louter haar motivering uit het bevel verlaten grondgebied. Zij voert geen inhoudelijke toets uit. Dit kan niet volstaan om in het licht van de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

6.

Het tweede middel is ontvankelijk en gegrond.”

3.3.2. Het tweede middel, dat gericht is tegen het inreisverbod, is gelet op de vaststelling *sub* 2.2. onontvankelijk. De Raad beperkt zich aldus tot de bespreking van het eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en beslissing tot terugleiding.

3.3.3. Met betrekking tot de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en beslissing tot terugleiding op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, kan ook niet blijken dat de gegeven motivering stereotiep is. Integendeel, er wordt duidelijk ingegaan op de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken. Bovendien wijst de Raad erop dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekende partij maakt op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 aannemelijk. Waar zij inhoudelijke argumenten aanvoert, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3.4. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet alsook in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Elk motief *an sich*, zijnde de vaststelling van illegaal verblijf als de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, is in beginsel afdoende om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te schragen.

Verzoekende partij betwist de vaststelling dat zij niet in bezit is van de vereiste documenten om legaal in België te kunnen verblijven (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) nu zij meent dat zij op grond van haar Griekse documenten zich mag verplaatsen naar andere landen in de Schengenzone. Deze kritiek is echter tegen een overvloedige motivering gericht nu verzoekende partij daarmee geen enkele afbreuk doet aan het gegeven dat deze documenten haar geen toelating noch machtiging geven om langer dan drie maanden in België te verblijven zodat haar, wanneer wordt vastgesteld dat zij door haar gedrag een gevaar kan vormen voor de openbare orde, op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet ondanks haar Griekse verblijfskaart en Grieks reisdocument, toch het bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden.

Haar betoog dat zij getracht heeft haar verblijf in België te regulariseren op basis van tewerkstelling doet aan voorgaande geen enkele afbreuk, dit nog naast de vaststelling dat verzoekende partij op 2 oktober 2025 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst omwille van drugsfeiten en uit geen enkel objectief gegeven blijkt dat zij enige intentie had om haar verblijf in België te regulariseren. Het loutere feit dat zij – nadat zij onder elektronisch toezicht werd geplaatst – wenst te werken bij een werkgever die daarvan een verklaring heeft opgemaakt (stuk 6) doet niet anderszins besluiten. Immers blijkt daaruit geenszins dat zij ten aanzien van het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing stappen ondernomen heeft om haar verblijf te regulariseren. Zij doet met haar betoog dan ook geen afbreuk aan de motivering: *“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

□ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

Verder slaagt verzoekende partij er met haar verder betoog evenmin in om afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij door haar gedrag de openbare orde kan schaden. Zoals blijkt uit het administratief dossier

en ook niet betwist door de verzoekende partij, werd zij op 2 oktober 2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst omdat er in haar hoofde ernstige schuldaanwijzingen bestaan gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, waaronder het aantreffen van ongeveer 11kg cannabis, verspreid over 2 vuilniszakken in het voertuig waarin verzoekende partij werd aangetroffen alsook gelet op haar eigen verklaring. De aanhouding van verzoekende partij werd door de onderzoeksrechter noodzakelijk geacht ondermeer omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij nieuwe misdrijven zal plegen nu zij zich in een preciaire financiële situatie bevindt zonder bron van inkomsten.

Verzoekende partij die betoogt dat er nog geen eindvonnis is, gaat met dergelijk betoog voorbij aan het gegeven dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij terecht op de maatschappelijke impact van de feiten waarvoor ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van verzoekende partij.

Feiten van drugshandel worden immers ook door het Europees Hof van Justitie *a fortiori* gekwalificeerd als een bedreiging voor de openbare orde gelet op het gevaar voor de samenleving dat van dergelijke feiten uitgaat. Het Hof erkent dan ook dat het gerechtvaardigd is dat lidstaten doortastend optreden wanneer vreemdelingen de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden ((HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*).

Er moet verder worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de verwerende partij, op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, aan een vreemdeling die nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen louter op basis van eerder door deze vreemdeling gestelde gedragingen kan besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde. Er is in voormelde bepaling ook nergens aangegeven dat de verwerende partij een dergelijke beslissing slechts zou kunnen nemen indien zij kan aantonen dat er sprake is van *ernstige redenen van openbare orde*. De Raad benadrukt dat, met betrekking tot een vreemdeling die niet beschikt over een langdurig recht op verblijf, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, slechts vereist is dat de betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen *schaden*. Een *gewone* schending van de openbare orde kan aldus volstaan. Haar subjectieve overtuiging voorts dat het openbare orde-motief disproportioneel is, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de verwerende partij die geenszins kennelijk onredelijk doen besluiten dat verzoekende partij door haar gedrag wel degelijk de openbare orde kan schaden. Ook waar uit haar betoog naar voren komt dat zij meent dat de feiten niet (voldoende) ernstig zijn – waaruit slechts kan worden afgeleid dat zij andere waarden en normen heeft – en dat niet blijkt dat zij door haar gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde – terwijl uit de vaststellingen van de verbalisanten toch reeds is gebleken dat zij er niet voor terugschrikt om bepaalde grenzen te overschrijden – leidt niet tot het besluit dat de verwerende partij verkeerdelijk of op kennelijke onredelijke wijze stelde dat zij wordt geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Met haar betoog dat zij is vrijgelaten onder voorwaarden en dit betekent dat zij geen gevaar meer oplevert voor de openbare orde, gaat de verzoekende partij ook geheel voorbij aan het gegeven dat uit de beslissingen inzake haar voorlopige invrijheidstelling blijkt dat nog steeds ernstige aanwijzingen van schuld blijven bestaan alsook een ernstig gevaar op recidive. Verder wijst de Raad erop dat de raadkamer/kamer van inbeschuldigingstelling haar inderdaad heeft vrijgelaten, evenwel onder voorwaarden ten einde het recidivegevaar te ondervangen, maar dit betekent geenszins, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de raadkamer/kamer van inbeschuldigingstelling meent dat elk recidivegevaar geweken is. De verwerende partij besluit dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden en haar om die reden een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Haar betoog verder dat zij een borgsom heeft betaald en daaruit genoegzaam zou blijken dat zij zich niet zal onttrekken overtuigt evenmin om afbreuk te doen aan het gevaar voor de openbare orde dat er van haar uitgaat en dit evenzeer op grond van artikel 74/14 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet toelaat om geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven en haar aldus gedwongen te verwijderen.

Voor zover verzoekende partij betoogt dat zij door de raadkamer verplicht wordt om zich ter beschikking te houden, merkt de Raad op dat nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een beslissing van de raadkamer/kamer van inbeschuldigingstelling voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet indien verwerende partij vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beslissing van de raadkamer/kamer van inbeschuldigingstelling doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij. Verzoekende partij kan zich bezwaarlijk beroepen op het feit dat zij ervan verdacht wordt strafrechtelijke feiten te hebben gepleegd om daaruit een verder verblijf op het grondgebied af te dwingen.

Er blijkt voorts ook niet dat verzoekende partij de strafrechtelijke instanties niet kan inlichten van het feit dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Verzoekende partij kan zich voorts ook vanuit het buitenland ter beschikking houden van het lopende onderzoek en - indien zij zou worden opgeroepen door een politionele overheid of persoonlijke verschijning vereist zou zijn - toestemming vragen om het Belgische grondgebied te betreden ten einde te voldoen aan een eventuele oproeping of vraag tot persoonlijke verschijning. Tevens moet worden aangegeven dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, *Mayzit v. Rusland*).

Voorts moet bovendien worden gesteld dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden gelezen dat verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal worden gesteld om zich in een eventuele procedure voor de strafrechter in persoon te verdedigen. Zo wordt immers expliciet meegedeeld in de bestreden beslissing: *“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.”*

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam niet impliceert dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen verzoekende partij ingestelde vervolging er geen eerlijke en openbare behandeling van haar zaak binnen een redelijke termijn zou zijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld.

3.3.5. Met haar betoog dat zij wel degelijk elementen heeft die haar belemmeren terug te keren, met name de strafprocedure, slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verder blijkt niet dat verzoekende partij in België vermog te werken zodat haar betoog dat zij hier een kans op werk heeft evenmin dienstig is. Waar zij tenslotte voorhoudt dat zij banden met België heeft opgebouwd en zij hier familie heeft, merkt de Raad nog op dat zij het desbetreffend houdt op een volledig ongesubstantieerd betoog dat evenmin overtuigt om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Zo blijkt ook uit het administratief dossier dat zij stelde pas sinds eind mei 2025 in België te zijn en dat zij hier geen familie heeft. Uit haar verklaringen kan geenszins enige diepe band blijken met de Belgische samenleving noch kan blijken dat zij hier familie heeft, laat staan enig beschermenswaardig familiaal leven.

3.3.6. Verzoekende partij verwijst in haar betoog ook nog naar haar vasthouding, maar zoals *sub* 2.1. al aangegeven, is de Raad niet bevoegd voor wat betreft de vrijheidsberoving en is dit betoog aldus niet dienstig.

3.3.7. Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat zij ondanks vraag tot inzage niet tijdig over het administratief dossier kon beschikken, wijst de Raad er nog op dat zij overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft maar dat dit een passieve openbaarheid op verzoek betreft gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekende partij en haar raadsman mochten ook, conform artikel 32 van de Grondwet het administratief dossier inkijken op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Verzoekende partij draagt zelf de verantwoordelijkheid voor de organisatie van haar verdediging en het komt haar toe om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman naar keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde *inzage van het administratief dossier op de zetel van de dienst Vreemdelingenzaken te bekomen* (eigen benadrukking). Naast het feit dat verzoekende partij al op 8 mei 2026 in kennis gesteld werd van de bestreden beslissing, blijkt dat haar advocaat pas op 12 mei 2026 een mail gestuurd heeft naar de Dienst Vreemdelingenzaken en dat deze mail ook niet meer betrof dan de vraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken om *“zo snel mogelijk het administratief dossier over te maken.”* Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen gevolg aan zou hebben gegeven, houdt geen schending in van het recht op inzage. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekende partij of haar advocaat geen toegang zouden hebben verkregen tot het administratief dossier en geen gebruik konden maken van het inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994.

3.3.8. Verzoekende partij voert verder nog een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij enig relevant gegeven in die zin veronachtzaamd heeft. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn bespreking *supra*.

3.3.9. Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat zij zal verwijderd worden naar Turkije in strijd is met haar beschermingsstatus in Griekenland, blijkt evenwel op nazicht van het administratief dossier dat de verwerende partij geenszins een verwijdering naar Turkije beoogt. Immers blijkt dat een verwijdering op 25

mei 2026 naar Athene voorzien wordt (zie document Airline Notification, stuk nr. 46 in het overgemaakte elektronisch administratief dossier).

3.3.10. Verzoekende partij maakt met haar betoog op het eerste gezicht geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het eerste middel is derhalve, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig. Verder werd *supra* al geoordeeld dat het tweede middel gericht tegen het inreisverbod onontvankelijk is.

3.4. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER